

5. Indkomstbeskatning ifølge lovforslagene.

Forslaget til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding indeholder en bestemmelse om, at skattefradraget skal begrænses til den almindelige indkomstskat til kommunen og til kirkeskatten, der i princippet beregnes på samme måde som kommuneskatten. Når man ikke har foreslået skattefradraget fuldstændig afskaffet, skyldes det, at fradraget for kommuneskatten i et vist omfang udligner de bestående forskelle i beskatningen fra kommune til kommune og iøvrigt næppe vil medføre større ulemper for indkomstbeskatningen.

De forslag til reform af reglerne for de offentlige udgifters fordeling, som fremsættes samtidig med forslaget til statsskattelov, vil ikke ophæve de bestående forskelle i den kommunale indkomstbeskatning. Bevarelsen af fradragsretten for den almindelige kommuneskat vil derfor bevirke, at skatteydere i de kommuner, hvor indkomstbeskatningen er særlig høj, får lavere skattepligtig indkomst og dermed pålignes lavere indkomstskat til staten end skatteydere med tilsvarende indtægter og med bopæl i kommuner, hvor den kommunale indkomstskat er særlig lav.

Den nævnte udligning vil ikke alene være påkrævet i tilfælde, hvor forskellene i indkomstskatten er udtryk for tilsvarende forskelle i niveauet for de pågældende kommuners skatteudskrivning på indkomst og fast ejendom, men også i tilfælde, hvor den kommunale indkomstskat er forskellig, fordi den kommunale skatteudskrivnings fordeling på indkomst og fast ejendom varierer fra kommune til kommune. De kommunale ejendomsskatter skal nemlig under alle omstændigheder fradrages ved indkomstopgørelse, fordi de betragtes som omkostninger ved den pågældende ejendoms drift. En afskaffelse af fradraget for kommunal indkomstskat vil derfor bevirke, at skatteydere i de kommuner, hvor en forholdsvis stor del af den samlede kommuneskat udskrives på fast ejendom, får ret til at fradrage en større del af deres samlede kommuneskat end skatteyderne i de kommuner, hvor en relativt større del af den kommunale skatteudskrivning hviler på indkomsterne.

Iøvrigt vil kommuneskattefradraget ikke øve afgørende indflydelse på den foreslåede indkomstbeskatning. Den almindelige kommunale indkomst-

skat skal nemlig ifølge forslaget til lov om kommunal indkomstskat m. m. udskrives med en ensartet procent af den del af den skattepligtige indkomst, der overstiger de foreslåede faste personfradrag, og kommuneskatten vil derfor som vist foran i tabel 8 og 9 ikke blive særligt progressiv. I det hele taget vil det foreslåede kommuneskattefradrag i de fleste tilfælde kun betyde en forholdsvis beskedne nedsættelse i de samlede indkomster, selv for de største indtægter. Lovforslagenes skattesatser bliver følgelig ikke ret meget højere end de satser, som skulle have været anvendt i forbindelse med en tilsvarende indkomstbeskatning helt uden skattefradrag.

Af afsnit 1—4, hvor den gældende indkomstbeskatning er sammenlignet med beskatningen ifølge lovforslagene, vil det fremgå, at der kan gennemføres en gennemgribende reform af indkomstbeskatningen, når skattefradraget begrænses til den almindelige kommunale indkomstskat. Den gældende merbeskatning af indtægtsstigninger for det første skatteår, efter at indtægten er steget, kan nedsættes ret betydeligt på de fleste indtægstrin, ligesom merbeskatningen af svingende indtægter vil blive reduceret. Samtidig kan der, uden at der anvendes urimeligt høje skattesatser, gennemføres visse forhøjelser i beskatningen af de større, konstante indtægter, hvorved der skaffes dækning for en række skattnedsættelser for skatteydere med samlede indtægter under ca. 25 000 kr. I forbindelse med disse nedsættelser kan beskatningen tilrettelægges således, at indtægtsforøgelse i den enkelte kommune beskattes med ensartede procenter til såvel stat som kommune, så længe den samlede indtægt ikke når op over ca. 18 000 kr.

De bestående uligheder i formuebeskatningen kan ligeledes afskaffes, idet formueskattefradragets bortfald vil bevirke, at den pålignede formueskat svarer til den reelle formuebeskatning. I så fald undgår man, at den reelle formueskat af en given formue i reglen bliver højere, jo lavere indtægt den pågældende skatteyder har. Endelig kan den gældende kommunale indkomstskat, der udenfor hovedstadskommunerne er regressiv for mellemindtægter og større indtægter, erstattes med en kommuneskat, der er progressiv på alle indkomstrin.